



Arrest

nr. 145 939 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juni 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 22 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Tevens gaf hij een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden ter kennis gebracht aan de hand van een bijlage 20.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Er werden loonfiches voorgelegd van 17.03.2014 tot 31.03.2014 die blijkt geven van bestaansmiddelen verworven uit interimarbeid (Start People), aangevuld door een verlofattest voor bedienden voor vakantiejaar 2015. Er werd een berekeningsblad productiviteitspremie van de VDAB voorgelegd voor een periode van 01.04.2014 tot 30.06.2014. Verder werd er aan de hand van 2 rekeninguittreksels aangetoond dat de Belgische op 06.05.2014 een werkloosheidsuitkering en op 08.05.2014 loon van de VDAB heeft ontvangen.

Wat betreft de bestaansmiddelen uit interimarbeid dient opgemerkt te worden dat interimarbeid per definitie van tijdelijke aard is. Bij gebrek aan meer loonfiches en/of arbeidscontracten die van interimarbeid getuigen, is het redelijk ervan uit te gaan dat de interimarbeid inderdaad na 31.03.2014 niet werd verdergezet en de Belgische referentiepersoon daar dus geen inkomen meer uit verwerft.

Wat betreft het inkomen via de VDAB, blijkt dat dit inkomen gekoppeld was aan de opleiding die de referentiepersoon volgde van 1.04 tot 30.06.2014. Er kan dus ook van dit inkomen redelijkerwijze worden gesteld dat het heden niet meer ter beschikking is. Tijdens de opleiding via de VDAB werd ook nog de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon uitbetaald. In hoeverre de referentiepersoon heden nog over de werkloosheidsuitkering zou beschikken en actief werkzoekende zou zijn (zoals voorgeschreven door art. 40ter van de wet van 15.12.1980) blijkt echter niet uit het dossier. Bij gebrek aan concreet zicht op de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan niet worden vastgesteld dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ter beschikking zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene geweigerd.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker op, “Schending van art. 42 Vreemdelingenwet van 15 december 1980 iuo. art. 52 § 4 van het KB van 8 oktober 1981 iuo. art. 10.1 van de Richtlijn 2004/38/ EG dd. 29.04.04”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

Blijkens de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing werd de beslissing aan verzoeker betekend op 27 december 2014.

De visumaanvraag werd ingediend op datum van 25 juni 2014.

2.

Overeenkomstig art. 42 van de Vreemdelingenwet iuo. art. 52 § 4 Vreemdelingen-KB dient de beslissing genomen te worden binnen de zes maanden na datum van de aanvraag.

Volledigheidshalve geeft verzoeker de relevante bepalingen hieronder weer:

Art. 42. § 1. (Vreemdelingenwet) Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Art. 52 § 4. (Vreemdelingen-KB) Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn

gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

3.

Voor de beoordeling van huidig verzoek is de essentiële vraag of het voldoende is dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden tot stand komt, of dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden ook effectief ter kennis dient gebracht te zijn.

Het geciteerde art. 42 § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt "erkend" binnen de 6 maanden.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dienen de nationale bepalingen richtlijnconform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 13 november 1990, *Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA*, C106/89).

Het relevante artikel voor interpretatie van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG dd. 29.04.14:

Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient "afgegeven" (betekend) binnen een termijn van 6 maanden.

Uit de gebruikmaking van de notie "afgifte" kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de 6 maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is.

Zulke interpretatie spoort ook met de inhoud van art. 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat een beslissing inzake een aanvraag gezinshereniging met een niet EU-onderdaan binnen de 6 maanden dient "getroffen en betekend".

Het was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing.

Het is niet aannemelijk dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en eind-datum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de visumaanvraag ex art. 10 Vreemdelingenwet en deze ex art. 40 Vreemdelingenwet.

Het is daarentegen wel aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat het begin en einde van deze maximumtermijn congrueerden.

4.

In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 27 december 2014, dit is meer dan 6 maanden na de indiening van de aanvraag op 25 juni 2014.

Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris gehouden tot afgifte van de verblijfskaart.

De bestreden beslissing, houdende weigering van de visumaanvraag dient derhalve vernietigd te worden".

2.2. Kernvraagstuk in de betwisting is of de bestreden beslissing te laat werd genomen, zijnde later dan ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bedoeld in artikel 42, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zodat toepassing diende te worden gemaakt van artikel 52, §4, tweede lid, van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Deze bepaling voorziet dat de burgemeester of zijn gemachtigde een verblijfskaart dient af te leveren indien er binnen de gestelde periode van zes maanden zoals bedoeld in artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, geen beslissing getroffen werd door de verwerende partij .

2.3. Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Artikel 52, §4, eerste en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit luiden als volgt:

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie» overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 10 ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.”

2.4. Het wordt niet betwist dat verzoeker de in punt 1.1. bedoelde aanvraag indiende op 25 juni 2014. Het houdt in dat de beslissingsdatum, namelijk 22 december 2014, valt binnen de periode van “zes maanden volgend op de datum van aanvraag”, die begint op 26 juni 2014 en afloopt op 25 december 2014. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet en het door verzoeker aangehaalde artikel 10.1 van richtlijn 2004/38/EG handelen enkel over een positieve beslissing tot erkenning van het recht op verblijf, quod non in casu. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit regelt uitdrukkelijk de hypothese van de verwerende partij die in gebreke blijft een beslissing te treffen over de ingediende vestigingsaanvraag en stelt uitdrukkelijk “als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42” zodat verzoeker niet dienstig kan betogen dat te dezen de datum van betekening geldt, namelijk 27 december 2014. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien de verwerende partij wel vat heeft op de datum van beslissing inzake een vestigingsaanvraag doch geen vat heeft op de datum van betekening van deze beslissing, die afhangt van de houding van de verzoekende partij en haar bereidwilligheid om in te gaan op de uitnodiging van de betrokken gemeente om zich een beslissing te laten betekenen alsmede van de sluitingsdagen van de gemeentediensten. In dit verband is het niet kennelijk onredelijk aan te nemen dat zowel op 25 december 2014 als 26 december 2014, de gemeentediensten gesloten waren. Indien de redenering van verzoeker dient te worden gevolgd, houdt dit in dat indien een vreemdeling die een vestigingsaanvraag indient, langer dan zes maanden laat passeren volgend op de vestigingsaanvraag om zich de beslissing te laten betekenen, dit volstaat opdat hij een gunstige beslissing krijgt, wat niet de bedoeling van de nationale noch van de Europese wetgever kan zijn.

2.5. In dit verband kan nog nuttig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 121/2013 van 26 september 2013, waarin gesteld werd, “Ten slotte, zelfs indien het, zoals de verzoekende partijen betogen, mogelijk is dat de materiële uitreiking van de verblijfstitel - die, wanneer de aanvraag gebeurt vanuit het buitenland, pas mogelijk is na de aankomst op het grondgebied - eventueel plaats heeft na afloop van de termijn van zes maanden bedoeld in de bestreden bepaling, zou dit geen schending inhouden van artikel 10, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG op voorwaarde dat de beslissing tot toekenning van de verblijfstitel wordt genomen binnen die termijn.”

2.6. In dit arrest kan bovendien tevens gelezen worden, “B.34.6. Ter uitvoering van artikel 42, § 1, van de wet van 15 december 1980 bepaalt artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij het koninklijk besluit van 21 september 2011, bovendien dat het verblijfsrecht wordt toegekend indien de bevoegde overheid geen beslissing heeft genomen binnen de voorgeschreven termijn van zes maanden. Aldus wordt de discriminatie ongedaan gemaakt die het Hof had vastgesteld in de hoger vermelde arresten.” Het betreft, “B.34.3. Bij zijn voormelde arresten nrs. 128/2010 en 12/2011 heeft het Hof geoordeeld : ‘Uit het bovenstaande volgt dat de artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de wetgever geen termijn heeft vastgesteld binnen welke de overheid moet beslissen over een aanvraag tot gezinshereniging die wordt ingediend via een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland en doordat hij niet heeft vastgesteld welk gevolg moet worden gehecht aan het uitblijven van een beslissing binnen de voorziene termijn. Die discriminatie vindt haar oorsprong in een lacune in de wetgeving, die enkel door de wetgever kan worden verholpen.’” In het hierboven geciteerde arrest 128/10 van het Grondwettelijk Hof kan nog meer bepaald gelezen worden: “B.7.1. Artikel 12bis, § 2, derde tot vijfde lid, van de Vreemdelingenwet houdt voor de betrokken vreemdeling een dubbele waarborg in : enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het

antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.

B.7.2. Er bestaat geen redelijke verantwoording voor het ontzeggen van een dergelijke waarborg aan een onderdaan van een derde land die is gehuwd met een EU-onderdaan of met een Belgische onderdaan en die in soortgelijke omstandigheden een aanvraag tot gezinshereniging indient via een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland. De betrokken vreemdeling heeft immers hetzelfde belang bij een tijdige beslissing en de rechtszekerheid gebiedt dat hij eveneens het gevolg kent van het uitblijven van die beslissing.”

Ter duiding kan nog toegevoegd worden dat de tekst van artikel 12 bis, §2 van de Vreemdelingenwet te vergelijken valt met de tekst zoals bepaald in artikel 10 ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Immers luidt artikel 12 bis, §2 van de Vreemdelingenwet als volgt: *“De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.”*

2.7. Samenvattend kan worden gesteld dat binnen een periode van zes maanden volgend op de datum van de vestigingsaanvraag een beslissing dient te worden getroffen door de verwerende partij, en dat indien niet binnen deze termijn een beslissing getroffen wordt, een verblijfskaart dient te worden uitgereikt. De datum van betekening is in deze irrelevant. Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 121/2013 van 26 september 2013, blijkt dat het geen schending inhoudt van artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG indien de beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden zoals voorzien in artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet. Uit dit arrest blijkt tevens dat de in het arrest 128/2010 vastgestelde discriminatie inzake de beslissingstermijn of het uitblijven van een beslissing binnen deze termijn tussen enerzijds de hypothese zoals geregeld in artikel 12 bis, §2 van de Vreemdelingenwet – waarvan de tekst te vergelijken valt met artikel 10 ter, §2, van de Vreemdelingenwet – ongedaan werd gemaakt door artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“4.

De bestreden beslissing is gesteund op de premisse dat de referentiepersoon onvoldoende documenten bijbrengt omtrent haar inkomen, zodat het niet kan beoordeeld worden of zij over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

5.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt, heeft verzoeker wel het bewijs bijgebracht van haar huidige inkomen; samen met de andere stukken legde zij immers rekening-uittreksels neer waaruit blijkt dat zij een werkloosheidsuitkering geniet.

Waar de bestreden beslissing suggereert dat zij geen werkloosheidsuitkering meer zou ontvangen, dient vastgesteld dat deze stelling geen grondslag vindt in het administratief dossier.

Er is geen reden om aan te nemen dat deze werkloosheidsuitkering niet meer werd/ wordt uitbetaald, minstens laat de Staatssecretaris na deze stelling te rechtvaardigen.

Een schending van de materiële motiveringsverplichting ligt voor.

Er is bovendien geen wettelijke bepaling die voorschrijft dat verzoeker het dossier dient te actualiseren na de indiening ervan; indien de Staatssecretaris 6 maanden wacht met het nemen van de beslissing, is zulks exclusief zijn verantwoordelijkheid, en kunnen de gevolgen hiervan niet in het nadeel van verzoeker worden aangewend c.q. uitgelegd.”

2.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.10. De kritiek van verzoeker heeft betrekking op de volgende passage in de bestreden bijlage 20:

“Wat betreft het inkomen via de VDAB, blijkt dat dit inkomen gekoppeld was aan de opleiding die de referentiepersoon volgde van 1.04 tot 30.06.2014. Er kan dus ook van dit inkomen redelijkerwijze worden gesteld dat het heden niet meer ter beschikking is. Tijdens de opleiding via de VDAB werd ook nog de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon uitbetaald. In hoeverre de referentiepersoon heden nog over de werkloosheidsuitkering zou beschikken en actief werkzoekende zou zijn (zoals voorgeschreven door art. 40ter van de wet van 15.12.1980) blijkt echter niet uit het dossier. Bij gebrek aan concreet zicht op de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan niet worden vastgesteld dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ter beschikking zijn.”

2.11. Volgens verzoeker is er *“geen reden om aan te nemen dat deze werkloosheidsuitkering niet meer werd/wordt uitbetaald, minstens laat de Staatssecretaris na deze stelling te rechtvaardigen. Er is bovendien geen wettelijke bepaling die voorschrijft dat verzoeker het dossier dient te actualiseren na de indiening ervan; indien de Staatssecretaris 6 maanden wacht met het nemen van de beslissing, is zulks exclusief zijn verantwoordelijkheid, en kunnen de gevolgen hiervan niet in het nadeel van verzoeker worden aangewend c.q. uitgelegd.”*

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Indien bij een vestigingsaanvraag die ingediend wordt op 25 juni 2014, stukken ingediend worden aangaande een inkomen via de VDAB en hieruit blijkt dat dit gekoppeld is aan een opleiding tot 30 juni 2014, komt het de verzoekende partij toe haar situatie na 30 juni 2014 te actualiseren, te meer daar uit artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een termijn van zes maanden heeft om te beslissen. Aangezien geen schending blijkt van de zorgvuldigheidsplicht, blijkt geen schending van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

2.13. In een derde middel werpt verzoeker op, *“M.b.t. de termijn om het grondgebied te verlaten: schending van de formele motiveringsverplichting iuo. art. 74/14 Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

6.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 27 december 2014, en aan hem werd bevel gegeven om ten laatste op 25 januari 2015 het grondgebied te verlaten.

De periode tussen 28 december 2014 (i.e. de dag na betekening (dies a quo non computatur)) en 25 december 2015 telt enkel 29 dagen.

Overeenkomstig art. 74/14 dient verzoeker evenwel te beschikken over een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

Art. 74/14. [1 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypotheses van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering terzake de afwijking van de termijn van 30 dagen.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd, noch impliciet, noch expliciet om welke reden enkel een termijn van 29 dagen wordt toegestaan; de bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar één van de in art. 74/14 bepaalde gevallen (noch impliciet, noch expliciet), noch enige andere motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoeker geen termijn wordt verleend om het grondgebied te verlaten; een (eerste) schending van de formele motiveringsverplichting ligt voor."

2.14. Verzoekers betoog komt erop neer dat hij 29 dagen gekregen heeft om uitvoering te geven aan de bevelscomponent, daar waar hij naar zijn oordeel over 30 dagen moet kunnen beschikken om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij verwijst hierbij naar de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. De Raad gaat er, gelet op het feit dat er zich in het administratief dossier een schrijven bevindt van de verwerende partij van 22 december 2014 gericht aan het bevoegde gemeentebestuur waarin de instructie gegeven wordt om de bijlage 20 te betekenen "*met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen*", redelijkerwijs van uit dat er een materiële vergissing is gebeurd door de gemeente bij het invullen van de akte van betekening en de berekening van de uiterlijke datum waarop uitvoering dient te worden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Redelijkerwijs is dit dus 26 januari 2015, zijnde een uitvoeringstermijn van 30 dagen, en niet 25 januari 2015. Een materiële misslag kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA